

Sprawa C-238/24 [Tartisai]ⁱ

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

2 kwietnia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Consiglio di Stato (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 kwietnia 2024 r.

Strona wnosząca środek odwoławczy:

NR

Druga strona postępowania:

Ministero della Difesa

Comando Generale dell'Arma dei Carabinieri

Comando Generale Carabinieri – Centro Nazionale Amministrativo – Chieti

Centro Amministrativo d'Intendenza Interforze del Contingente delle Forze Armate Italiane in Afghanistan

Centro Nazionale Amministrativo dell'Arma dei Carabinieri

Przedmiot postępowania głównego

- 1 Wnoszący środek odwoławczy zwraca się do Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy), orzekającej jako sąd odwoławczy, o zmianę wyroku Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (regionalnego sądu administracyjnego dla Piemontu, Włochy; zwanego dalej „TAR”), który oddalił jego skargę na

ⁱ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

decyzję organu administracji o odzyskaniu niektórych dodatków otrzymanych przez wnoszącego środek odwoławczy z tytułu misji zagranicznej.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia art. 7 ust. 3 decyzji Rady Unii Europejskiej 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r.

Pytania prejudycjalne

1) Jaka jest prawidłowa wykładnia art. 7 [ust.] 3 decyzji Rady Unii Europejskiej 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r., to znaczy, czy celem tego przepisu jest ustanowienie kumulacji dodatków wypłacanych przez państwo członkowskie i dodatków przyznawanych przez EUPOL?

2) W przypadku, gdyby wykładnia przemawiała za kumulacją wymienionych wyżej dodatków, to czy art. 7 [ust. 3] decyzji Rady Unii Europejskiej 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r. stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak wynikające z przepisów art. 3 ust. 1 legge (ustawy) nr 108/2009, w zakresie, w jakim przewiduje ono, że „[...] personelowi uczestniczącemu w misjach międzynarodowych, o których mowa w niniejszej ustawie, wypłaca się, po odliczeniu potrąceń, przez cały okres, w dodatku do wynagrodzenia i innych dodatków o charakterze stałym i ciągłym, dodatek z tytułu misji, o którym mowa w regio decreto (dekrecie królewskim) nr 941 z dnia 3 czerwca 1926 r. [...], po odliczeniu ewentualnych dodatków i składek wypłacanych zainteresowanym z tego samego tytułu bezpośrednio przez instytucje międzynarodowe”, a także w art. 1 regio decreto (dekretu królewskiego) nr 941 z dnia 3 czerwca 1926 r., art. 1 akapit pierwszy lit. b) i art. 3 legge (ustawy) nr 642 z dnia 8 lipca 1961 r. oraz art. 4 ust. 1 lit. a) legge (ustawy) nr 838 z dnia 27 grudnia 1973 r., zgodnie z przedstawioną powyżej wykładnią w orzecznictwie, mającą na celu wykluczenie kumulacji dodatków?

Powołane przepisy prawa i orzecznictwo Unii

Wspólne działanie Rady 2007/369/WPZiB z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie utworzenia misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGANISTAN).

Decyzja Rady 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGANISTAN), która przedłużyła misję od dnia 31 maja 2010 r. do dnia 31 maja 2013 r. Artykuł 7 ust. 3 dotyczy uregulowania finansowego odnoszącego się do świadczeń dla personelu:

Wersja w języku angielskim: „[e]ach Member State or EU institution shall bear the costs related to any of the staff seconded by it, including travel expenses to

and from the place of deployment, salaries, medical coverage, and allowances, other than applicable per diems as well as hardship and risk allowances”.

Wersja w języku włoskim: „[k]ażde państwo członkowskie lub instytucja UE ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż diety, dodatki za trudne warunki pracy i za ponoszone ryzyko”.

Artykuły 2, 19, 21, 23, 24, 28 i 40 TUE.

Artykuły 263, 275 i 342 TFUE.

Rozporządzenie nr 1/1958.

Wyroki Trybunału: C-296/95; C-437/97; C-161/06; C-511/08; C-455/14 i przytoczone tam orzecznictwo.

Powołane przepisy prawa i orzecznictwo krajowe

Regio decreto (dekret królewski) nr 941 z dnia 3 czerwca 1926 r. regulujący w szczególności dodatek z tytułu misji zagranicznej.

Legge (ustawa) nr 642 z dnia 8 lipca 1961 r.

Legge (ustawa) nr 838 z dnia 27 grudnia 1973 r., w szczególności art. 4 ust. 1 lit. a).

Decreto legge (dekret z mocą ustawy) nr 273 z dnia 30 grudnia 2005 r., przekształcony w legge (ustawę) nr 51 z dnia 23 lutego 2006 r., w szczególności art. 39–21 ust. 39, który stanowi, że wspomniane wyżej przepisy należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nich świadczenia pieniężne mają charakter dodatkowy i są wypłacane w celu zrekompensowania trudnych warunków pracy i ryzyka związanego z zatrudnieniem, obowiązków związanych z pozostawaniem w gotowości do pracy i dyspozycyjnością w niestandardowych godzinach pracy oraz zastąpienia wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych.

Legge del 3 agosto 2009, n. 108, relativa alla proroga della partecipazione italiana a missioni internazionali (ustawa nr 108 z dnia 3 sierpnia 2009 r. dotycząca przedłużenia udziału Włoch w misjach międzynarodowych), w szczególności art. 3 ust. 1, który stanowi, że personelowi uczestniczącemu w misjach międzynarodowych, o których mowa w tej ustawie, wypłaca się, po odliczeniu potrąceń, przez cały okres, w dodatku do wynagrodzenia i innych dodatków o charakterze stałym i ciągłym, dodatek z tytułu misji, o którym mowa w regio decreto (dekrecie królewskim) nr 941 z dnia 3 czerwca 1926 r., po odliczeniu

ewentualnych dodatków i składek wypłacanych zainteresowanym z tego samego tytułu bezpośrednio przez instytucje międzynarodowe.

Legge del 21 luglio 2016, n. 145 - Disposizioni concernenti la partecipazione dell'Italia alle missioni internazionali (ustawa nr 145 z dnia 21 lipca 2016 r. wprowadzająca przepisy dotyczące udziału Włoch w misjach międzynarodowych).

Wyroki Consiglio di Stato (rady stanu)

Wyroki Consiglio di Stato, Sezione II (rady stanu, druga izba) nr 140/2022 i nr 139/2022: 1) dodatek z tytułu misji zagranicznej ma charakter całościowy i rekompensuje w formie pieniężnej trudne warunki pracy, ryzyko i ograniczenia związane z danym zatrudnieniem; oraz 2) ustawodawca przyjął jasny przepis ustawowy [legge (ustawa) nr 108 z dnia 3 sierpnia 2009 r.], który przewidywał odliczenie dodatków wypłacanych przez instytucje międzynarodowe właśnie w celu zapobieżenia wzbogaceniu się danego personelu, który w przeciwnym razie otrzymałby dwa razy dodatek za tego samego rodzaju trudne warunki pracy.

Wyroki Consiglio di Stato (rady stanu): Sezione IV (czwarta izba) nr 6374/2018; Sezione II (druga izba) nr 309/2023, nr 4809/2022, nr 4654/2022; Sezione IV (czwarta izba) nr 2407/2020; Sezione I (pierwsza izba) nr 482/2022: szerokie i całościowe odniesienie do trudnych warunków pracy i ryzyka związanego z zatrudnieniem wyklucza uznanie, że dodatek z tytułu misji zagranicznej ma charakter inny niż dodatek zwany „per diem, hardship and risk allowance”. Z powyższego wynika, że otrzymywanie tego dodatku „per diem, hardship and risk allowance” obejmuje i wyklucza otrzymywanie dodatku z tytułu misji zagranicznej.

Wyrok Consiglio di Stato, Sezione IV (rady stanu, czwarta izba) nr 2407/2020: wszystkie kolejne przepisy przyjęte w okresie 2008–2016 stanowią, że od kwoty rozpatrywanego dodatku należy odliczyć wszelkie dodatki i składki wypłacane zainteresowanym z tego samego tytułu bezpośrednio przez instytucje międzynarodowe. Wyrażenie „z tego samego tytułu” odnosi się do obiektywnej okoliczności, jaką jest wykonywanie pracy za granicą.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 2 Wnoszący środek odwoławczy, członek Arma dei Carabinieri (korpusu karabinierów), uczestniczył w czerwcu 2011 r. w misji międzynarodowej o nazwie „EUPOL” (European Police mission in Afghanistan). Na poziomie krajowym otrzymywał on wynagrodzenie w postaci dodatku „per diem” (dieta) przewidzianego w art. 3 ustawy nr 108/2009, a także otrzymywał z europejskiej struktury misji trzy rodzaje „dodatku” zwane odpowiednio „per diem allowance”, „hardship allowance” i „risk allowance”. W marcu 2012 r. organ administracji wszczął postępowanie w celu odzyskania od wnoszącego środek odwoławczy kwoty otrzymanej przez niego jako dodatek z tytułu misji zgodnie z regio decreto

(dekretom królewskim) nr 941/1926 na podstawie ustawy nr 108/2009, która przewiduje w odniesieniu do uczestników misji międzynarodowych, że dodatek ten jest wypłacany poprzez odliczenie od niego wszelkich kwot wypłaconych z tego samego tytułu bezpośrednio przez instytucje międzynarodowe.

- 3 Decyzją z dnia 3 grudnia 2020 r., zaskarżoną w pierwszej instancji do TAR, organ administracji określił, że kwota podlegająca odzyskaniu wynosi 25 131,80 EUR.
- 4 Wnoszący środek odwoławczy podniósł w szczególności, że dokument EUPOL z dnia 11 sierpnia 2011 r., opisujący warunki wynagrodzenia personelu zatrudnionego w ramach misji, przewidywał, że każde państwo członkowskie ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży, opieką medyczną, dodatkami za trudne warunki pracy i za ponoszone ryzyko, obok mających zastosowanie dodatków „per diems as well as hardship and risk allowances” („Each Member State or EU institution shall bear the costs related to any of the staff seconded by it, including travel expenses to and from the place of deployment, salaries, medical coverage, and allowances, other than applicable per diems as well as hardship and risk allowances”).
- 5 Przepis ten, wywodzący się z prawa Unii Europejskiej, jest wiążący i ma pierwszeństwo przed wszelkimi odmiennymi przepisami krajowymi; zdaniem wnoszącego środek odwoławczy wynika z niego kumulacja dodatków wypłacanych na poziomie europejskim i dodatku przewidzianego w prawie włoskim.
- 6 TAR oddalił skargę, uznając w szczególności w odniesieniu do kwestii kumulacji, że argument wnoszącego środek odwoławczy wynika z błędnego tłumaczenia aktów regulacyjnych misji, a mianowicie wyrażenia „other than applicable per diems as well as hardship and risk allowances”, które zdaniem wnoszącego środek odwoławczy oznacza „obok mających zastosowanie dodatków per diems as well as hardship and risk allowances”, a które natomiast, zdaniem TAR, oznacza „innymi niż mające zastosowanie dodatki per diems as well as hardship and risk allowances”.
- 7 TAR, uznając, że nie istnieje sprzeczność między uregulowaniem krajowym a przepisami regulującymi misję, zastosował krajowe zasady orzecznicze w dziedzinie dodatku z tytułu misji zagranicznych i, uznając w ten sposób, że kumulacja tego dodatku z dodatkami przewidzianymi jednocześnie z tytułu misji w ramach Unii Europejskiej jest niedopuszczalna, z jednej strony, uwzględnił skargę wyłącznie w odniesieniu do roszczenia wnoszącego środek odwoławczy dotyczącego kosztów wyżywienia, lecz, z drugiej strony, oddalił ją w pozostałym zakresie.
- 8 Wnoszący środek odwoławczy zaskarżył orzeczenie wydane w pierwszej instancji do Consiglio di Stato (rady stanu).
- 9 Po pierwsze, wskazuje on, że z prawnego punktu widzenia aktem umownym istotnym w celu ustalenia, jakie dodatki powinny być zostać przyznane

personelowi EUPOL oddelegowanemu do Afganistanu, był dokument przyjęty przez Unię Europejską i zatytułowany „Annex 1 - European Union Police Mission in Afghanistan (EUPOL Afghanistan) - Advertisement for EU seconded/contracted staff members”, którego uwierzytelnione tłumaczenie w części dotyczącej warunków administracyjnych odnoszących się do personelu oddelegowanego zostało przedstawione już w pierwszej instancji.

- 10 Utrzymuje on, że dokonana przez TAR interpretacja wyrażenia w języku angielskim „other than” jest błędna, ponieważ w przedstawionym przez niego uwierzytelnionym tłumaczeniu wskazuje się, że wyrażenie „other than applicable per diems as well as hardship and risk allowances” oznacza „obok mających zastosowanie dodatków per diems as well as hardship and risk allowances”, nie zaś „innymi niż mające zastosowanie dodatki per diems as well as hardship and risk allowances”, jak uznał TAR.
- 11 Ponadto wnoszący środek odwoławczy twierdzi, że w piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r. doradca prawny szefa misji EUPOL-A wskazał, iż przepisem prawa europejskiego dotyczącym dodatków mających zastosowanie do personelu oddelegowanego misji EUPOL-A jest art. 7 wspólnego działania 2007/369/WPZiB, którego treść została w całości powtórzona w art. 7 decyzji Rady 2010/279/WPZiB, wiążącej dla państw członkowskich.
- 12 Przepis ten stanowił, że państwa członkowskie muszą ponosić różnego rodzaju koszty związane z misją i wypłacać dodatki z tytułu misji zagranicznych przewidziane przez każde państwo, obok dodatków stosowanych przez Unię Europejską, które miały zostać poniesione przez misję EUPOL-Afganistan.
- 13 W związku z tym Włochy jako państwo członkowskie były zobowiązane do wypłaty dodatku z tytułu misji przewidzianego w regio decreto (dekrecie królewskim) nr 941/1926, podczas gdy dodatki Unii Europejskiej miały być wypłacane niezależnie, ponieważ były one przewidziane we wspólnym działaniu.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 14 W odróżnieniu od tego, co wynika z oficjalnego tekstu w języku włoskim, wnoszący środek odwoławczy, opierając się na wersji w języku angielskim decyzji Rady 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r., tłumaczy art. 7 ust. 3 tej decyzji w następujący sposób: „[k]ażde państwo członkowskie lub instytucja UE ponosi koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami, obok mających zastosowanie diet, dodatków za trudne warunki pracy i za ponoszone ryzyko”. W oparciu o to założenie stwierdza on, że państwa członkowskie muszą wypłacać dodatki przyznawane w tych państwach w dodatku do dodatków wypłacanych przez instytucję międzynarodową.

- 15 Na poparcie swojego argumentu wnoszący środek odwoławczy przedstawia notę EUPOL z dnia 8 listopada 2011 r., w której radca prawny szefa misji EUPOL zwraca się do włoskiej administracji wojskowej następującymi słowami: „[e]ach Member State or EU institution shall bear the costs related to any of the staff seconded by it, including travel expenses to and from the place of deployment, salaries, medical coverage, and allowances, other than applicable per diems as well as hardship and risk allowances. Consequently, the per diems, hardship and risk allowances are mission internal issues and independent from the seconding nations”. Zdanie drugie wydaje się potwierdzać tłumaczenie zaproponowane przez wnoszącego środek odwoławczy, lecz opiera się ono na wersji rozpatrywanego przepisu w języku angielskim, która nie wydaje się być w pełni zgodna z wersjami w językach włoskim, francuskim i hiszpańskim.
- 16 Do odmiennego wniosku doszedł TAR, w oparciu o wersję w języku włoskim, z której wynika, że państwa członkowskie muszą wypłacać przewidziane w przepisach krajowych dodatki inne niż te wypłacane przez instytucję międzynarodową, stwierdzając, że prawo krajowe prawidłowo przewiduje zakaz kumulacji z tym, co jest wypłacane przez instytucję międzynarodową.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 17 Zgodnie zarówno z prawem krajowym, jak i z utrwalonym orzecznictwem Consiglio di Stato (rady stanu) odzyskanie nakazane przez organ administracji jest zgodne z prawem.
- 18 Jednakże zdaniem sądu odsyłającego nie ma pewności co do znaczenia, jakie należy nadać wyrażeniu „other than” zawartemu w angielskiej wersji językowej art. 7 ust. 3 decyzji Rady Unii Europejskiej 2010/279/WPZiB z dnia 18 maja 2010 r.
- 19 W wersji francuskiej użyto wyrażenia „à l'exclusion des”, które jest w pełni zgodne z użytym w wersji włoskiej wyrażeniem „diverse da” („innymi niż”). W słowniku Larousse francusko-angielskim wymienia się wyrażenia „apart from, with the exception of” jako tłumaczenie na język angielski zwrotu „à l'exclusion de”. W tym znaczeniu funkcją tego wyrażenia jest wykluczenie wszystkiego, co po nim następuje.
- 20 Natomiast angielskie wyrażenie „other than” ma kilka znaczeń, z których co najmniej dwa mogą być użyte w zdaniu: 1) other than = besides, in addition to (obok, w dodatku do); 2) other than = except, excluding (z wyjątkiem/z wyłączeniem, wyjąwszy).
- 21 W niniejszej sprawie wnoszący środek odwoławczy – zamiast powołać się na jednoznaczną wersję włoską rozpatrywanej decyzji – powołał się na wersję angielską, w oparciu o którą proponuje tłumaczenie kładące nacisk na tylko jedno z możliwych znaczeń (obok/w dodatku do) wyrażenia „other than”.

- 22 Powstaje zatem pytanie, jakie jest dokładne znaczenie art. 7 ust. 3 rozpatrywanej decyzji, to znaczy, czy przepis ten miał na celu wprowadzenie kumulacji dodatków wypłacanych przez państwo członkowskie z dodatkami przyznawanymi przez EUROL. O ile wersja włoska nie pozostawia żadnych wątpliwości co do niedopuszczalności kumulacji, o tyle wersja angielska wydaje się niejednoznaczna w tym względzie, ponieważ wyrażenie „other than” ma kilka znaczeń.
- 23 Rozporządzenie nr 1/1958 ustanawia zasadę wielojęzyczności i równości języków urzędowych Unii. Wynika to z podstawowej zasady pewności prawa, która wymaga, aby dane przepisy prawa Unii umożliwiały zainteresowanym osobom dokładne zapoznanie się z zakresem obowiązków, które na nie nakładają, co jest zagwarantowane wyłącznie poprzez prawidłową publikację rzezonych przepisów w języku urzędowym adresata (wyrok C-161/06). Jeżeli dany przepis ma takie samo znaczenie w niektórych językach urzędowych i (z powodu błędu gramatycznego lub nawet nieuniknionej różnicy w terminologii) różne znaczenie w jednym lub kilku z nich, nie ma porównawczego języka urzędowego, który ma pierwszeństwo. Pierwszeństwo jednej wersji językowej przed innymi zostało bowiem wyraźnie wykluczone przez Trybunał (wyrok C-296/95).
- 24 Zatem w przypadku rozbieżności w wykładni tekstu wielojęzycznego brzmienie przepisu należy interpretować w świetle tekstów sporządzonych w innych językach urzędowych. Ponadto Trybunał orzekł, że jeżeli dany przepis prawa Unii może być przedmiotem kilku wykładni, pierwszeństwo należy dać tej, która pozwoli na zapewnienie jego skuteczności (effet utile), oraz że dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część (wyrok w sprawie C-437/97).
- 25 Konieczne jest zatem, aby Trybunał wyjaśnił dokładne znaczenie rozpatrywanego przepisu.
- 26 Wreszcie, jeśli chodzi o właściwość Trybunału do orzekania w przedmiocie niniejszego odesłania prejudycjalnego, sąd odsyłający zauważa przede wszystkim, że zgodnie z art. 24 TUE Trybunał nie jest właściwy w zakresie postanowień dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (zwanej dalej „WPZiB”), z wyjątkiem właściwości do kontrolowania przestrzegania artykułu 40 tego traktatu i do kontroli legalności niektórych decyzji przewidzianych w artykule 275 akapit drugi TFUE. Zgodnie z art. 275 TFUE Trybunał nie jest właściwy w zakresie postanowień dotyczących WPZiB ani w zakresie aktów przyjętych na ich podstawie. Trybunał jest jednak właściwy w zakresie kontroli przestrzegania art. 40 TUE oraz orzekania w sprawie skarg wniesionych na warunkach przewidzianych w art. 263 akapit czwarty TFUE, dotyczących kontroli legalności decyzji przewidujących środki ograniczające wobec osób fizycznych lub prawnych, przyjętych przez Radę na podstawie tytułu V rozdział 2 TUE.
- 27 Na podstawie wyjątków opisanych w art. 275 TFUE Trybunał określił zakres swojej właściwości w odniesieniu do WPZiB w wyroku C-455/14, orzekając, co następuje: „[w] niniejszym przypadku należy z pewnością stwierdzić, że sporne

decyzje wpisują się w kontekst WPZiB [...]. Jednakże taka okoliczność niekoniecznie prowadzi do wyłączenia właściwości sądu Unii [...]. [O] ile decyzje wydane przez właściwe organy tej misji dotyczące rozmieszczenia zasobów ludzkich przydzielonych do tej misji przez państwa członkowskie i instytucje Unii w celu wykonywania zadań prowadzonych na poziomie teatru działań posiadają aspekt operacyjny objęty zakresem WPZiB, o tyle stanowią one także z uwagi na samą ich istotę akty z zakresu zarządzania personelem, tak jak każda podobna decyzja wydana przez instytucje Unii w ramach wykonywania ich kompetencji. W tych okolicznościach nie można uznać, że zakres ograniczenia stanowiącego odstępstwo od właściwości Trybunału, określonego w art. 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE i w art. 275 TFUE, rozciąga się aż do wykluczenia właściwości sądu Unii w odniesieniu do kontrolowania aktów z zakresu zarządzania personelem, dotyczących pracowników oddelegowanych przez państwa członkowskie i mających na celu zaspokojenie potrzeb wspomnianej misji na poziomie teatru działań, podczas gdy sąd Unii jest w każdym przypadku właściwy do kontrolowania takich aktów wówczas, gdy dotyczą one pracowników oddelegowanych przez instytucje Unii [...]. W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że sporne decyzje [...] stanowią akty z zakresu zarządzania personelem, których celem jest ponowne rozmieszczenie członków misji w teatrze działań [...]. W związku z powyższym decyzje te, chociaż zostały wydane w kontekście WPZiB, [...] wchodzi [...] w zakres właściwości sądu Unii na podstawie wskazanych [...] postanowień ogólnych traktatu FUE [...]”.

- 28 Sąd odsyłający uważa zatem, że tym bardziej nie można pominąć ogólnej właściwości Trybunału do orzekania w przedmiocie wykładni aktów Unii regulujących kwestie dotyczące zarządzania finansowego personelem zatrudnionym w misjach.